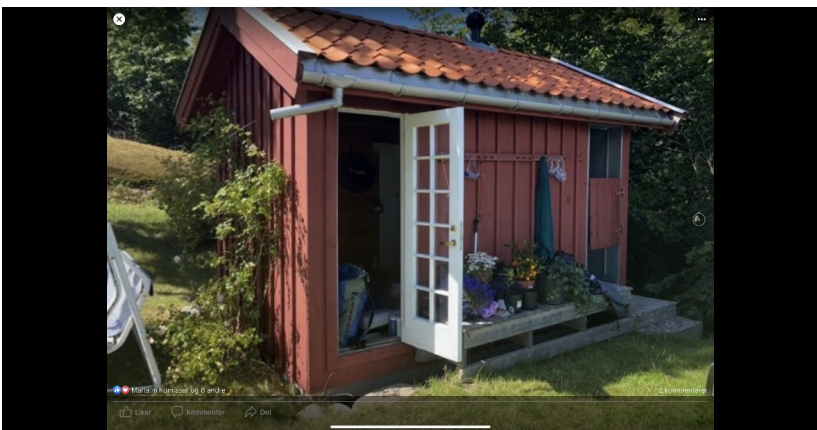

Arne Næss' på hytte på Tvergastein kan ses som et eksperiment med å leve —*endelig*. Ideen om at livet er *endelig*. Også at livet kan ha et mål som er livet selv. *Endelig*. Sist, men ikke minst: at å lære seg å leve er et strev. Så (*endelig*) kan man til en viss grad klare det (Derrida). Alternativt: fullt og helt.

Det siste er en mulighet som Spinoza's filosofi åpner for; siden ikke bare *fornuften* og *fantasiaen* finnes— og hele viften av ulike forhold mellom de to— men også *intuisjonen*: dette er den tredje typen erkjennelse, som kjenne- tegnes bla. at man oppfatter egenskaper som volumer (eller «kropper»).

Altså at *egenskaper* som *fornuften* anser— m/litt hjelp av *fantasiaen*— at «bor» inne i en ting (f.eks. en hytte), omslutter den og opprett/holder den. Dette fritar oss opplagt ikke fra vedlikehold og oppussing, men åpner for at tingene vi forholder oss til og bruker har et *selv*, og er en del av et *selv*.

Tankene om utdanning (#03) har en basis i Arne Næss ide om muligheten— og nødvendigheten— av det han kaller en ‘personlig filosofi’ eller *økosofi*. Det handler om å utvikle en filosofi som nok kan drøftes og diskuteres generelt, men omfatter et presiseringsarbeid som er *personlig*.

Presisering handler om å ikke passere over hvordan man ordner seg i praksis. Altså hvordan man arbeider og lever: designprosessen. Alternativt hvordan man bebor og leverer f.eks. til *dypøkologien*, som er generell. Slik at i kombinasjonen økosofi og dypøkologi, ligger arbeidet og dets innnevning.

Dagboken er et format der arbeidet møter den sosiale veven på en basis som handler om å gjennomført et løp som *teller*. Den daglige dont i en beretning innrettet mot en potensiell leser som 3. part. I dagboken kan man mao. se en *livsform* i utvikling: dagboken er naturhistorisk innskrevet.

Når man tenker seg om er dagboken en aktiv modell som låner seg til lesningen av en hvilken som helst strekk. Altså, at man velger innstillingen å se teksten som et utsnitt av et stykke liv—en sorts *estetisk-epistemisk* DNA— på *mitokondrie* nivå: cellenes kjøkken og kommunikasjonsentral.

Morslinjen i en tekst til en kamerat (forfatteren) på tur. Det behøver heller ikke være en tekst. Jeg var nettopp på tur på Hvasser—naboøya til Tjøme der jeg tilbragte samtlige (lange) sommerferier til jeg var 22— og ble innkvartert i en bu som heter Hønsburet pga. størrelsen. Uvær om natten.

Noen nattetimer gikk til å høre på været utenfor med trehusveggene som membran og rommet som resonanskasse. Dette skapte en svært livaktig virtuell avbildning av hele området rundt, i mitt indre: m/regn, pytter og vind inkludert. Det slo meg at hus/hytter kan fungere som *camera obscura*.

Selvfølgelig forutsetter det at man kan godta at menneskekroppen i noen tilfeller kan fungere som et *optisk* instrument, som kan omsette lydinnslipp til bilder. Dette går det trolig ikke an å bevise, fordi menneskekroppen kan utvikle seg i så mange ulike retninger beroende på bruk: altså en økosofi!

Den er *personlig*—det går an å gjøre rede for den—men nettopp *ikke* privat. Jeg bruker dette som et eksempel på en ‘mitokondrisk avlesning’: et døgn med mat, prat, bading og søvn. Også fordi hytta på naboøya, som ligger ca. 500 bortenfor i luftlinje, tilhørte morslekta: altså min mormor og morfar.

Dette er leselig for 3. part utifra samme mulighet som vi alle har til å gå et strekk *med* hverandre. Enten det er som kamerater eller medborgere. Selv brukte jeg anledningen til en kartografisk registrering og lagde et 360° bilde av situasjonen, fra hyttetunet: Hønsburet ligger til venstre for sittegruppen.

Jeg la det ut på Facebook fordi Google’s app *Streetview*—som er et kartografisk verktøy—kan avleses fysisk m/kroppens rotasjon for den som har en mobil i hånden. Slike posteringer har en klar dagbok side for de som bruker sosiale medier: altså en 3. parts leselighet rundt det daglige som *teller*.